

1

สิบสองปีก่อน

มุซาลังกู ประเทศแซมเบีย

☞ ตะวันใกล้ลับฟ้าทอแสงสีเหลืองแสบตาผ่านพุ่มไม้ในทวีปแอฟริกา แสงลูกโซนตั้งไฟป่าท่ามกลางอากาศร้อนอบอ้าวยามสนธยาที่โอบอุ้มรอบแคมป์กลางป่า บนแผ่นฟ้าด้านทิศตะวันออกปรากฏทิวเขาเลียบลำธารมาเคเวเลตอนบนตั้งตระหง่านประหนึ่งพันลี้เซียว

ใต้ร่มเงาของดงต้นมุซาลังกูที่แผ่กิ่งก้านสาขาเหนือแคมป์ซาฟารีดูจรมลลี้เซียวมรกตมีเต็นท์ฟูลนจับหนาเตอะตั้งเรียงกันเป็นวงกลมบนพื้นดินราบเรียบ ควันเส้นบาง ๆ ม้วนตัวออกมาจากผนังเตาไฟที่ใช้ปรุงอาหาร หอบกลิ่นไม้พินและกลิ่นเนื้อละมั่งอย่างลอยมาพร้อมกัน

ร่างชายหญิงนั่งตีมเบอรัเป็นออนเดอะรีอากอยู่บนเก้าอี้สนามแต่ละด้านของโต๊ะใต้เงาไม้ ทั้งคู่ใส่เสื้อกับกางเกงขายาวสีกาก็มอมแมมด้วยคราบฝุ่นเพื่อปกป้องตัวเองจากแมลงวันเซทซีที่ออกบินว่อนตอนย่ำค่ำ ทั้งสองอยู่ในวัยใกล้สามสิบ ฝ่ายชายรูปร่างผอมสูง ผิวซีดจนเกือบขาวของเขาดูจะไม่ได้รับผลกระทบจากอากาศที่ร้อนอบอ้าว ขณะเดียวกันฝ่ายหญิงผู้มีผิวแทนจากการอาบแดดก็ไม่มีที่พ่ายแพ้กับอากาศ เธอโบกพัดใบกล้วยขนาดใหญ่ซ้า ๆ ด้วยท่าทางสบาย ๆ ผมดกหนาสีน้ำตาลแดงที่รวบผูกเป็นหางม้าหลวม ๆ กระพือไหว เสียงสนทนาพึมพำสลับเสียงหัวเราะของเธอดังขึ้นเป็นพัก ๆ ลอยปะปนกับสรรพเสียงแห่งพงไพร ทั้งเสียงกู่ร้องของฝูงลิงเวอร์เว็ด เสียงขันคูดของเหล่านกกระทา และเสียงจ๊อกแจ๊กของนกพินซ์แดง นอกจากนี้ยังมีเสียงเคื่องคร้างของหม้อกับกระทะจาก

เต็นท์โรงครัวและเสียงสิงโตคำรามจากปาลีกแทรกอยู่ท่ามกลางศัพท์สำเนียงเหล่านั้น

คนสองคนที่นั่งอยู่ตรงนั้นคืออลอยเซียส เอกซ์. แอล. เพนเดอร์แกสต์กับเฮเลน ภรรยาที่แต่งงานกันมาได้สองปี ทั้งคู่อยู่ในช่วงสุดท้ายของการล่าสัตว์ในเขตอนุญาตล่าสัตว์มูซาลังกู ซึ่งเป็นบริเวณที่พวกเขาล่าละมั่งพันธุ์ซบักและละมั่งเล็กพันธุ์ดุกเกอร์ในโครงการลดจำนวนสัตว์ป่าตามนโยบายของรัฐบาลแซมเบีย

“อีกสักแก้วไหม” เพนเดอร์แกสต์ถามภรรยาขณะยกเหยือกค็อกเทลขึ้นเตรียมจะรินให้

“อีกแก้วเหอ” เธอตอบพร้อมเสียงหัวเราะ “อลอยเซียส คุณคงไม่มีแผนจะทำลายศีลธรรมของฉันใช่ไหม”

“ผมไม่เคยมีความคิดแบบนั้นในหัวเลยนะ แค่หวังว่าคืนนี้เราอาจจะคุยกันถึงแนวคิดเรื่องกฎศีลธรรมของกันที่กันให้สนุกเท่านั้นเอง”

“อ้อ เรื่องนี้แหละที่แม่ฉันเตือนนักเตือนหนา เราเลือกแต่งงานกับผู้ชายคนหนึ่งก็เพราะเขายิงปืนแม่น แต่แล้วกลับพบว่าหัวสมองเขาเหมือนแมวป่าไม่มีผิด”

เพนเดอร์แกสต์หัวเราะเบา ๆ ก่อนจิบเครื่องดื่มแล้วก้มมองแก้วในมือ “กลืนมินต์แอฟริกันี่มันติดปากดีจริง ๆ”

“โถ อลอยเซียสที่น่าสงสาร คุณคงคิดถึงมินต์จูเลปแย้แล้วล่ะสิ เอาเถอะ ถ้าคุณรับงานออฟปีไอตามที่ไมค์ เด็คเคอร์เสนอมานะ คุณคงได้ดื่มมินต์จูเลปทั้งวันทั้งคืนแน่นอน”

เขาจิบเครื่องดื่มอีกหนึ่งอีกด้วยท่าทางครุ่นคิดขณะจับตามองภรรยาแตกแอฟริกาส่งให้ผิวเธอกลายเป็นสีแทนภายในเวลาอันรวดเร็วจนน่าทึ่ง “ผมตัดสินใจแล้วว่าจะไม่รับงานนั้น”

“ทำไมล่ะ”

“ไม่แน่ใจว่าผมพร้อมจะอยู่ในนิวยอร์กซินส์หลังจากเกิดเรื่องพวกนั้นหรือเปล่า หมายถึงเรื่องราวที่แสนจะซับซ้อนซ่อนเงื่อนของครอบครัวผม

รวมทั้งความทรงจำที่ไม่น่าสบายใจพวกนั้น อีกอย่างผมเจอเรื่องร้ายแรงมามาก พอแล้วว่าใหม่”

“ไม่รู้สินะ มันคืออะไรบ้างเธอ คุณเล่าเรื่องในอดีตของคุณให้ฉันฟัง น้อยมาก แม่ต่อนี้ก็เถอะ”

“ผมไม่เหมาะที่จะทำงานกับเอพีไอหรือ เพราะผมไม่ชอบกฎระเบียบ ยังไงก็ตาม ในเมื่อคุณทำงานในองค์กรการตอกเตอร์สทิงส์ คุณก็ต้องเดินทางไปทั่วโลกอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเราจะอยู่ที่ไหนก็คงไม่สำคัญ ขอให้ใกล้สนามบินนานาชาติเข้าไว้เป็นพอ เช่นนั่นแหละ วิทยุยานของเราสองจักษีมียอมพรากจากกัน เจกทองคำที่หุบจนบางเฉียบก็มีอาจแยกจากกันได้”

“ขออ้อล่ะ อุตส่าห์พาฉันมาแอฟริกาทั้งที่อยากเอาคำพูดของจอห์น ดันน์มาอ้างอิงสิ ถ้าเป็นคำพูดของคิปลิงค่อนข้างน่าฟังหน่อย”

“ ‘สตรีทุกนางล้วนรู้สิ้นทุกสิ่ง’ ” เขาเปล่งเสียงเป็นท่วงทำนองสูงต่ำ

“คิดอีกที ลืมคิปลิงไปซะดีกว่า ชักอยากรู้แล้วสิว่าสมัยเป็นวัยรุ่นคุณทำอะไรดี ท่องจำบทกวีของบาร์ทเล็ดต์เธอไป”

“นั่นคือหนึ่งในหลาย ๆ อย่างที่ผมทำ” เพนเดอร์แกสต์เหลือบตาขึ้นมอง ร่างชายคนหนึ่งเดินใกล้เข้ามาตามหนทางด้านทิศตะวันตก เขาคือชาวเผ่า นีอิมบาซึ่งสวมกางเกงขาสั้นกับเสื้อยืดสกปรกอมเมม ในมือถือไม้เท้าพร้อม สะพายปืนไรเฟิลรุ่นดึกดำบรรพ์ ขณะเดินเข้ามาใกล้แคมป์ เขาหยุดตะโกน ทักทายพรรคพวกเป็นภาษาเบ็มบาซึ่งคนท้องถิ่นใช้สื่อสารกัน ก่อนจะมี เสียงตะโกนต้อนรับดังจากเต็นท์โรงครัว จากนั้นเจ้าตัวก็เดินตรงมายังโต๊ะที่ เพนเดอร์แกสต์นั่งอยู่ภายในแคมป์

เขากับภรรยาต่างลุกขึ้นยืน “อุมู-นตุ อู-โม อุมู-ซูมา อา-อาฟิกา” เพนเดอร์แกสต์เอ่ยปากทักทายพลางจับมือเขรอะอุ่นร้อนผ่าวของอีกฝ่ายตาม แบบฉบับของชาวแซมเบีย ชายผู้นั้นยื่นไม้เท้าส่งให้เขา มีกระดาษไนต์แผ่นหนึ่ง เสียบอยู่บนง่ามไม้

“ข้อความถึงผมเธอ” เพนเดอร์แกสต์เปลี่ยนมาใช้ภาษาอังกฤษ

“จากผู้อำนวยการเขตครีป”

เพนเดอร์แกสต์ตัวตึงตามองภรรยา ก่อนดึงกระดาษไนต์มาคลี่อ่าน

เพนเดอร์แกสต์ที่รัก

ผมอยากคุยกับคุณผ่านเอสเอสบีเดี๋ยวนี้เลย ที่แคมป์คิงกาซู
เกิดเรื่องไม่สู้ดี ไม่ดีเอามาก ๆ

ผู้อำนวยการเขตอลิสแตร์ ว็อกกิง
ลูอังวาตอนใต้

ป.ล. พ่อหนุ่ม คุณรู้อยู่แก่ใจว่าเรามีกฎอยู่ว่าทุกแคมป์ต้องเปิด
ช่องทางสื่อสารผ่านเอสเอสบีตลอดเวลา มันน่าโมโหมากที่สุดที่ต้องใช้
คนวิ่งถือจดหมายไปให้

“ฟังดูไม่น่าจะเป็นเรื่องดีเท่าไร” เฮเลน เพนเดอร์แกสต์เอ่ยขณะส่ง
สายตามองข้ามไหล่สามี “คุณว่าเรื่องไม่สู้ดีที่ว่านี่น่าจะเป็นเรื่องอะไร”

“อาจจะมึนงงท้องเที่ยวถ่ายรูปเฟลลินจนโดนเรดฟุ้งเข้าใส่ด้วยความเสนาหา
ละมั้ง”

“ไม่ตกลงนะ” เฮเลนเอ่ยกลัวเสียงหัวเราะ

“คุณก็รู้ว่าตอนนี้เป็นฤดูติดขัด” เพนเดอร์แกสต์พับกระดาษในตักใส่
กระเป๋าตรงอกเสื้อ “ดูท่าว่าการล่าสัตว์ของเราคงต้องยุติเสียแล้ว”

เขาเดินไปยังเต็นท์ที่พัก เปิดหีบแล้วลงมือประกอบชิ้นส่วนของเสาอากาศ
เก่าเ็น จากนั้นก็หิวมันขึ้นไปผูกไว้ที่กิ่งหนึ่งของต้นมุซาซา ก่อนจะปีนกลับลง
มาเสียบสายต่อกับเครื่องส่งสัญญาณซิงเกิลไซด์แบนด์ที่วางไว้บนโต๊ะ เขาเปิด
การใช้งาน หมุนปุ่มไปยังคลื่นความถี่ที่ถูกต้องและส่งสัญญาณเรียก หนึ่งในจิตใจ
ให้หลังเสียงจูนเหยี่ยวระคายหูส่อความขัดเคืองใจของผู้บัญชาการเขตก็ตอบ
กลับมา

“เพนเดอร์แกสต์ใช้ไหม ให้ตายเถอะ คุณอยู่ที่ไหนนะ” ว็อกกิงถาม
“อยู่ที่ลำธารมาเคเวลตอนบนครับ”

“ช่วยฉิบ ถ้าคุณอยู่ใกล้ถนนบันตาสักหน่อยคงจะดี คุณคิดอะไรอยู่ทำไมถึงไม่เชื่อมต่อระบบเอสเอสบีไว้ตลอดเวลา รู้ไหมว่าผมพยายามจะติดต่อคุณมาหลายชั่วโมงแล้ว!”

“ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นครับ”

“เกิดเรื่องที่แคมป์คินกาซูนะสิ นักท่องเที่ยวเยอรมันโดนสิงโตขย้ำตาย”

“ทำไมปล่อยให้เกิดเรื่องพรรค์นั้นได้”

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะสิ อยู่ดี ๆ สิงโตก็เตล่เข้ามาในแคมป์กลางวันแสด ๆ แล้วกระโจนใส่ผู้ชายคนนั้นระหว่างที่เจ้าตัวกำลังเดินจากเต็นท์ห้องอาหารกลับที่พัก มันลากร่างเข้าไปในป่าขณะที่เจ้าตัวแหกปากร้องลั่น”

“แล้วยังไงครับ”

“แล้วยังไง! ถามมาได้ คุณน่าจะนึกออกนะ เมียเขาถึงกับสติแตกไปเลย ทั้งแคมป์โกลาหลกันยกใหญ่ พวกเขารีบส่งเฮลิคอปเตอร์ไปรับนักท่องเที่ยวที่เหลือทันที ทั้งพวกพนักงานที่หวาดกลัวจนขึ้นสมองไว้ที่แคมป์ เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นช่างภาพชื่อดังในเยอรมนี นับเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดสำหรับวงการนี้เลยทีเดียว”

“แล้วคุณตามหาสิงโตตัวนั้นเจอหรือเปล่า” เพนเดอร์แกสต์ถาม

“เราส่งคนออกตามล่าพร้อมปืน แต่ปัญหาคือไม่มีนักล่าสัตว์ที่มีประสบการณ์หรือพรานใจกล้าคนไหนยอมเหยียบเข้าไปในป่าหลังจากที่โดนเจ้าสิงโตตัวนี้จู่โจม เพราะอย่างนี้แหละเราถึงต้องการคุณ เพนเดอร์แกสต์เราอยากให้คุณตามล่าสิงโตระย้าตัวนั้น แล้วก็...นั่นแหละ กูซึกของช่างภาพที่นำสารคดีมาก่อนจะไม่มีอะไรเหลือให้ฟัง” ร็อกกิงอชิบาย

“ป่านนี้ยังกูร้างกลับมาไม่ได้เหรอครับ”

“หลังเกิดเหตุทรกแตกก็ไม่มีใครอยากออกไปแถวนั้นเลยสักคนนะสิ! คุณก็รู้ว่าสภาพที่แคมป์คินกาซูนะยังไง รอบด้านเป็นป่าทึบ พวกลักลอบล่าช้างจึงพากันแห่มาเยอะแยะ เราจำเป็นต้องพึ่งนักล่าสัตว์ที่มีประสบการณ์สูง ผมคงไม่ต้องเตือนซ้ำให้ใหม่ว่าใบอนุญาตล่าสัตว์ของคุณกำหนดเงื่อนไขไว้ว่าคุณจำเป็นต้องจัดการกับพวกสัตว์กินเนื้อคนที่ก่อเรื่องเมื่อถึงคราวจำเป็น”

“เข้าใจครับ”

“คุณจอตรถแลนดีโรเวอร์ไว้ที่ไหน”

“ที่ฟาลาแพนส์ครับ”

“ออกเดินทางให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ ไม่ต้องห่วงเรื่องสัมภาระ แค่นำกระเป๋าไปเก็บแล้วมานี่ให้ไว”

“คงต้องใช้เวลามากกว่าหนึ่งวัน แน่ใจหรือครับว่าไม่มีคนอื่นอยู่ใกล้พอจะช่วยคุณได้”

“ไม่มี อย่างน้อยก็เรียกว่าไม่มีใครที่ผมไว้ใจ” ร็อกกิงกล่าว

เพนเดอร์แกสต์ขำเลื่อมองภรรยา เธอยิ้มหลิวตาให้ขณะยกมือสีแทนข้างหนึ่งขึ้นทำท่าเหมือนกำลังยิงปืน “ตกลงครับ เราจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้เลย”

“อ้อ มีอีกเรื่อง” ผู้อำนวยการเขตทำท่าลั่นเลิก่อนที่เสียงในวิทยุจะเงียบหาย ได้ยินเพียงเสียงซ่าและเสียงแกรกกราก

“อะไรหรือครับ”

“อาจจะไม่ใช่เรื่องสำคัญก็ได้ แต่ภรรยาของผู้ถูกจับเฝ้าเห็นเหตุการณ์และบอกว่า...” เสียงในวิทยุหยุดไปอีกครู่

“ว่าไงครับ”

“เธอบอกว่าสิงโตตัวนั้นดูแปลก ๆ”

“แปลกยังไงครับ” เพนเดอร์แกสต์ถาม

“ขนบนแผงคอของมันเป็นสีแดง” ร็อกกิงตอบ

“หมายถึงสีเข้มกว่าปกติหน่อยใช่ไหมครับ แบบนั้นก็ไม่ใช่เรื่องแปลกเท่าไร”

“เปล่า สีไม่ได้เข้มกว่าปกติ แต่แผงคอของสิงโตตัวนั้นเป็นสีแดงจัดแดงเกือบจะเหมือนสีเลือดเลยก็เดียว”

มีเพียงความเงียบขุ่นนานก่อนที่ร็อกกิงจะเปลี่ยนเสียงพูดอีกครั้ง “แต่มันคงไม่ใช่สิงโตตัวเดียวกันกับที่เคยก่อเหตุทางตอนเหนือของบอตสวานาหรือแอมเทศุการณ์นั้นยังผ่านมามาตั้งสี่สิบปีแล้วด้วย ผมไม่เคยได้ยินว่าสิงโตตัวไหนมีชีวิตอยู่ได้เกินยี่สิบห้าปีเลย จริงไหมล่ะ”

เพนเดอร์แกสต์ปิดวิทยุโดยไม่พูดอะไร ดวงตาสีซีดของเขาทอประกายแวววาวในแสงสนธยากลางป่าแอฟริกาที่มีดหม่นลงทุกที

2

แคมป์คินกาซู แม่น้ำลูอังกวา

☞ รถแลนด์โรเวอร์สายเซกระแตกกระถันไปตามถนนบันตา เส้นทางที่ขึ้นชื่อว่าห่วยแตกที่สุดของประเทศนี้ เพนเดอร์แกสต์หักพวงมาลัยซ้ายที่ขวาที่ หลบหลุมเป็นโพรงกว้างไม่หยุดหย่อน บางหลุมลึกพอกันกับแลนด์โรเวอร์ เก้าอี้รถคันนี้เลยที่เดียว หน้าต่างรถทุกบานเปิดกว้างเพราะเครื่องปรับอากาศ เสี่ยง ทุกพื้นผิวภายในตัวรถจึงเต็มไปด้วยฝุ่นจากรถที่ขับสวนทาง

เขากับภรรยาออกจากบริเวณลำธารมาเคอเล็ก่อนรุ่งสาง แล้วเดินลุยป่า เป็นระยะทางสิบเก้ากิโลเมตรโดยปราศจากคนนำทาง ไม่มีข้าวของติดตัว นอกจากปืน น้ำดื่ม และซาลามีแข็งเป็๊กกับแผ่นแป้งจาปาตี กว่าทั้งสองจะเดินมาถึงรถก็ราวเที่ยงวัน จากนั้นก็ขับรถผ่านหมู่บ้านที่แสนจะเร็นแค้นอยู่หลาย ชั่วโมง หมู่บ้านที่ว่านี่คือสิ่งปลูกสร้างทรงกลมสร้างจากกิ่งไม้นำมาผูกติดกัน หลังคามุงด้วยจาก ฟุ้งว้าวและแกะถูกปล่อยให้เดินพันพันเนื่องแน่นอยู่ตามถนน ลูกรังใต้แผ่นฟ้าซีดจางปราศจากเมฆประหนึ่งผืนน้ำสีฟ้า

เฮเลน เพนเดอร์แกสต์ผูกผมด้วยผ้าพันคอให้แน่นขึ้น เธอพยายามสู้รบกับฝุ่นที่ปกคลุมทั่วทุกแห่งอย่างไร้ประโยชน์ มันติดหนึบอยู่บนผิวชุ่มเหงื่อ ทุกตารางนิ้วที่ไพล่พันเสื้อผ้า เวลานี้สารรูปของทั้งสองสุดแสนจะสกปรก

“แปลกนะ” เธอเอ่ยขณะที่รถค่อย ๆ คืบคลานหลบฝุ่นไก่อและเด็กเล็ก ระหว่างผ่านหมู่บ้านอีกแห่ง “เรื่องที่ไม่มันักล่ำลือตัวอยู่ใกล้ ๆ แถวนั้นที่จะช่วยจัดการกับสิ่งโหดร้ายนั่นเลย เพราะถึงยังไงก็เชื่อว่าคุณจะยังเป็นแม่ขนาดนั้น เสียหน่อย” เธอยิ้มลึบยกแบบที่ให้เป็นประจำ

“ก็เพราะอย่างนั้นละสิ ผมถึงได้หวังพึ่งคุณไงล่ะ”

“คุณก็รู้ว่าฉันจะฆ่าสัตว์ที่กินได้เท่านั้น”

“แล้วถ้าเป็นสัตว์ที่อาจจะเขมือบเราได้เลย”

“น่าจะถือเป็นข้อยกเว้น” เธอขยับแผงบังแดดเปลี่ยนตำแหน่งแล้วหันไปทางสามี ดวงตาสีน้ำเงินแกมม่วงของเธอหรือลางตื้นแต่ดจ๋า “ว่าแต่ไอ้ชนเผ่าคอสีแดงนี้มันยังงัยกันหรือ”

“ก็ได้ ผมจะเล่าให้ฟัง มีเรื่องเล่ากันว่าประมาณสี่สิบปีที่ผ่านมามีคนเขา ลู่อังวาทอนได้เกิดภัยแล้งอย่างหนัก ช่วงนั้นแทบจะไม่มีใครฆ่าสัตว์ ผุ่งสิงโตที่ล่าเหยื่ออยู่ในหุบเขาอดอยากล้มตายไปที่ละตัว ๆ จนกระทั่งเหลือนางสิงโตที่กำลังตั้งท้องแค่ตัวเดียว มันอยู่รอดได้ด้วยวิธีการซุกตัวซุกซอกในสุสานห้องถื่นของชาวเผ่านีอิมบาขึ้นมา”

“อ้อ น่าขนลุกออก” เฮเลนพูดอย่างตื่นเต้น

“เชื่อกันว่าสิงโตตัวนั้นคลอดลูกออกมาเป็นชนเผ่าคอสีแดงเพลิง”

“เล่าต่อสิ”

“พวกชาวบ้านแค้นใจที่สุสานของพวกเขาโดนลบหลู่ไม่เลิกรา สุดท้ายก็เลยแกะรอยตามไปฆ่านางสิงโตตัวนั้น จัดการถลกหนังมันเอามาซึ่งตอกตะปูและตั้งไว้ที่จัตุรัสกลางหมู่บ้าน จากนั้นก็จัดงานเต้นรำฉลอง พอรุ่งสางขณะที่ชาวบ้านพากันหลับอุตุเพราะฤทธิ์เบียร์ข้าวโพดที่ดื่มเข้าไป สิงโตตัวหนึ่งที่มีชนเผ่าคอสีแดงก็บุกเข้ามาในหมู่บ้านแล้วฆ่าชายสามคนที่กำลังนอนหลับ มีหน้าซำยังคาบเด็กผู้ชายคนหนึ่งไปด้วย สองวันต่อมาชาวบ้านก็เจอซากเด็กคนนั้นในพงหญ้าสูงห่างจากหมู่บ้านไม่ถึงห้ากิโลเมตร เหลือแต่กระดูกโดนตะเกียบ”

“ตายจริง”

“ตลอดหลายปีที่ผ่านมาที่เจ้าสิงโตแดงหรือดาบูกอรีในภาษาเนมบาซ่าและกินชาวท้องถิ่นไปเยอะ ได้ยินว่ามันฉลาดมาก ฉลาดเหมือนมนุษย์ มันเปลี่ยนหลักแหล่งบ่อยครั้ง บางทีก็ข้ามชายแดนไปเพื่อไม่ให้โดนจับ ชาวเผ่านีอิมบาเชื่อว่าสิงโตแดงไม่อาจอยู่รอดได้ถ้าไม่กินเนื้อคนเป็นอาหาร การกินเนื้อคนทำให้มันมีชีวิตอยู่ค่าฟ้า”

เพนเดอร์แกสต์หยุดเล่าขณะบังคับรถหลบแอ่งกลม ๆ เหมือนดวงจันทร์
ที่หึ่งกว้างและลึก

“แล้วไงอีก”

“เรื่องก็มีอยู่แค่นั้น”

“เกิดอะไรขึ้นกับสิงโตตัวนั้นล่ะ มันถูกฆ่าหรือเปล่า”

“นักล่ามือฉมังหลายคนพยายามแกะรอยมันแต่ไม่สำเร็จ สิงโตแดง
ตัวนั้นฆ่าไม่เลิกจนแก่ตาย หมายถึงถ้ามันตายจริงนะ” เพนเดอร์แกสต์หันมา
กลอกตากับภรรยาด้วยสีหน้าจริงจัง

“ทำเป็นเล่นไปได้ อลรอยเซียส! คุณก็รู้ว่ามันต้องไม่ใช่สิงโตตัวเดียวกัน”

“อาจจะเป็นลูกหลานของมันที่มียีนกลายพันธุ์เหมือนกันก็ได้”

“หรือไม่ก็อาจจะมียีนผสมเหมือนกันล่ะมั้ง” เฮเลนเอ่ยพร้อมรอยยิ้มแฉะ

น่ากลัว

ขณะที่ยามบ่ายเคลื่อนคล้อยเป็นเย็นย่ำ ทั้งคู่ผ่านหมู่บ้านร้างอีกสองแห่ง
เสียงร้องตะโกนของเด็ก ๆ และเสียงวัวถูกแทนที่ด้วยเสียงหึ่ง ๆ ของเหล่าแมลง
ทั้งคู่ไปถึงแคมป์คิงกาซูลหลังตะวันตกดินขณะที่แสงสีฟ้ายามสนธยาอาบทั่วผืนป่า
แคมป์แห่งนี้ตั้งอยู่ริมแม่น้ำลูอังกา มีเรือนแถวหรือบ้านพักเรียงเป็นแถวริมตลิ่ง
พร้อมเต็นท์ห้องอาหารและบาร์เปิดโล่งหนึ่งหลัง

“เป็นสถานที่ที่เจริญตาเจริญใจดีแท้” เฮเลนเอ่ยขณะมองดูรอบบริเวณ

“คิงกาซูลคือแคมป์ซาฟารีที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศนี้” เพนเดอร์-
แกสต์ตอบ “ก่อตั้งในทศวรรษที่ 1950 สมัยที่แซมเบียยังเป็นส่วนหนึ่งของ
โรดีเซียเหนือ นักล่าสัตว์คนหนึ่งเกิดไอเดียว่าการพาคนมาล่ารูปลัสต์ว์ป่าเป็น
เรื่องน่าตื่นเต้นพอๆกับการได้ล่าสัตว์ แถมยังให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่ากว่ากัน
เยอะ”

“ขอบคุณค่ะ ท่านศาสตราจารย์ หลังจบบรรยายจะมีแบบทดสอบ
หรือเปล่าคะ”

ตอนที่เลี้ยวเข้าสู่ลานจอดรถอะพูน เติร์ทห้องอาหารและบาร์ยังว่างเปล่า พนักงานประจำแคมป์พากันหลบเข้าไปพักผ่อนในกระท่อมรอบบริเวณ ไฟทุกดวง เปิดสว่าง เสียงเครื่องปั่นไฟทำงานเต็มพิกัด

“ทุกคนกลัวกันหมด” เฮเลนวิจารณ์ขณะผลักประตูรถเปิดออก แล้วก้าวลงไปเผชิญอากาศร้อนยามย่ำค่ำระคนเสียงแหลมของจิ้งจก

ประตูรถวนเดวาลหลังที่อยู่ใกล้สุดเปิดออก แสงไฟสีเหลืองสาดเป็นลำ ทาบเหนือพื้นดินที่ผ่านการเหยียบย่ำจนราบเรียบ ชายผู้หนึ่งสวมชุดสีกากี รีดเรียบก๊อบบี้กริบ รองเท้าบูตหนังเดินป่า และถุงเท้ายาวถึงเข่าก้าวออกมา

“ผู้อำนวยการเขตชื่ออิลสเตอร์ วีกิง” เพนเดอร์แกสต์กระซิบบอก ภรรยา

“ถ้าไม่บอกฉันคงหาไม่ถูกเลยนะเนี่ย”

“คนใส่หมวกสักหลาดปีกกว้างที่ออกมาพร้อมกันนั้นชื่อออร์ดอน วิลลีย์ เป็นเจ้าของสัมปทานแคมป์นี้”

“เชิญข้างในเลย” ผู้อำนวยการเขตกล่าวขณะจับมือทักทายพวกเขา “คุยกันในกระท่อมสบายกว่า”

“โอ๊ย อย่าเลยล่ะ!” เฮเลนประท้วง “เรานั่งอยู่ที่นี่มาทั้งวันแล้ว ไปดื่มกันที่บาร์ดีกว่า”

“คือ...” วีกิงทำเสียงอึกอัก

“ถ้าสิงโตมันแฟนฟานเข้ามาในแคมป์ก็ยิ่งดีเข้าไปใหญ่ เราจะได้ไม่ต้องลำบากออกไปด้อม ๆ มอง ๆ ตามหามันในป่า จริงไหมคะ อลรอยเซียส” เฮเลนกล่าว

“เห็นด้วยอย่างยิ่ง”

เธอยกกระเป๋าผ้าใบที่ใส่ปืนไว้ลงจากท้ายรถแลนด์โรเวอร์ เพนเดอร์แกสต์ ทำแบบเดียวกันพร้อมทั้งยกกล่องโลหะบรรจุกระสุนขึ้นแบกเหนือบ่า

“ว่าใครรับท่านสุภาพบุรุษ” เขาเอ่ย “ไปที่บาร์ดีไหม”

“ก็ได้” ผู้อำนวยการเขตมองปืนล่าสัตว์กระบอกเงื่องของคนที่สองด้วย ทำท่ามั่นใจมากขึ้น “มิชฌู!”

ชายชาวแอฟริกาสวมหมวกสักหลาดทรงแบนและผ้าคาดเอวสีแดงคนหนึ่ง
มุดออกมาจากประตูที่พับของพนักงาน

“ช่วยเสิร์ฟเครื่องดื่มที่บาร์ให้เราหน่อย” วีกกิงบอก “รบกวนด้วย”

พวกเขาพากันไปนั่งที่บาร์หลังคามุงจาก พนักงานชงเครื่องดื่มเข้าประจำ
หลังเคาน์เตอร์ไม้เงวับ เจ้าตัวเหวี่ยงटकพลัก แต่ไม่ได้เป็นเพราะอากาศร้อน

“ขอเมกเกอร์สมาร์กอนเดอะวีกกิง” เฮเลนบอก

“ขอสองแก้วเลยครับ” สามิเธอส่งเสียง “กรุณาเติมมินต์ลงไปหน่อยก็ดี
ถ้ามี”

“เอาเป็นว่าขอเหมือน ๆ กันทุกคนเลยแล้วกัน” ผู้อำนวยการเซตบอก
“ไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม วิสลีย์”

“ไม่มีปัญหาครับ ขอให้มันแรงหน่อยเป็นใช้ได้” วิสลีย์ตอบก่อนจะ
หัวเราะอย่างประหม่า “วันนี้แย่มากจริง ๆ”

พนักงานรินเหล้าให้ เพนเดอร์แกสต์รับแก้วมากระดกเหล้าชะง่อนในคอ
“คุณวิสลีย์ ช่วยเล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมครับว่าเกิดอะไรขึ้น”

วิสลีย์เป็นชายผมแดงตัวสูงและพูดจาติดล้าเนียงชาวนิวซีแลนด์ “ตอนนั้น
เป็นเวลาหลังอาหารกลางวัน” เขาเริ่มเล่า “ในแคมป์มีลูกค้ำสิบสองคนเต็มอัตรา”

ขณะที่เขาเล่า เพนเดอร์แกสต์รูดชิปกระเป๋ามาไปมีหูหิ้วและหยิบปืน
ออกมา มันคือปืนไรเฟิลฮอลแลนด์แอนด์ฮอลแลนด์ .465 ไรยัล ลำกล้องแฝด
เขาหักลำกล้องแล้วลงมือเช็คคราบฝุ่นจากการเดินทางมาเป็นเวลานาน “อาหาร
กลางวันมีอะไรบ้าง”

“แซนดีวิช มีทั้งเนื้อละมั่งย่าง แสม ไก่วงกับแตงกวา เครื่องดื่มเป็น
ชาเย็น เรามักจะเสิร์ฟอาหารกลางวันเบา ๆ เวลาอากาศร้อนจัด”

เพนเดอร์แกสต์พยักหน้าขณะง่วนกับการเช็คดูด้ามปืนไม้วอลนัท

“ส่วนใหญ่พอตกกลางคืนเรามักจะได้ยินเสียงสิงโตตัวหนึ่งคำรามอยู่ในป่า
แต่ตอนกลางวันจะค่อนข้างสงบ เรียกว่าเราได้ยินเสียงสิงโตคำรามจนเป็นเรื่อง
ปกติก็ว่าได้ และความจริงมันก็เป็นสิ่งดึงดูดความสนใจอย่างหนึ่งของแคมป์นี้”

“ดีจัง”

“แต่ก่อนหน้านั้นมันไม่เคยมาอยู่กับเราเลย ผมไม่เข้าใจจริง ๆ”

เพนเตอร์แกสต์ชำเลื่องมองอีกฝ่ายแล้วเบนความสนใจกลับไปที่เป็น
“เข้าใจว่าที่นี้คงไม่ใช่ถิ่นของสิงโตตัวนี้ใช่ไหม”

“ไม่ใช่หรอกครับ ที่นี้มีสิงโตหลายฝูง ผมรู้จักหมดทุกตัว แต่ไอ้ตัวนี้
มันเป็นสิงโตอันธพาลตัวผู้”

“ตัวใหญ่มากไหม”

“ใหญ่เป็นบ้าเลยล่ะ”

“ใหญ่พอจะกล้ำวงเติมฟันหรือเปล่าครับ”

วิสลิย์ยิ้มกว้าง “ใหญ่กว่าตัวไหน ๆ ที่คุณเคยเจอเชียวล่ะ”

“อ้อ ั้งเหอ”

“ผู้ชายชาวเยอรมันที่ชื่อฮาสส์เลอร์กับภรรยาถูกจากโต๊ะอาหารไปก่อนใคร
น่าจะราวบ่ายสอง ทั้งคู่ตรงกลับไปที่รอนด์เวาลของตัวเอง ตามที่ภรรยาของเขา
เล่า ตอนนั้นเองที่สิงโตตัวนั้นพุ่งออกมาจากที่ซ่อนแถวริมตลิ่งและกระโจนใส่
สามีเธอจนล้มลงก่อนจะฝังเขี้ยวที่คอชายผู้น่าสงสารคนนั้น ภรรยาเขากรีร้อง
จนสุดเสียง แนนอน ฝ่ายผู้ชายก็ตะเบ็งเสียงร้องเต็มที่เหมือนกัน พวกเรา
พากันวิ่งไปตรงนั้น แต่ไอ้สิงโตนั้นมันลากเขาเข้าป่าแล้วก็หายตัวไปเลย มัน
น่ากลัวจนบอกไม่ถูก เราได้ยินเสียงร้องโหยหวนของเขาครั้งแล้วครั้งเล่า
หลังจากนั้นทุกอย่างก็พลันเงียบกริบ เว้นแต่เสียง...” คำพูดของวิสลิย์ขาด
หายไป

“น่ากลัวมาก” เฮเลนว่า “ไม่มีใครวิ่งไปคว้าปืนเลยเหอ”

“ผมนี่แหละครับ” วิสลิย์ตอบ “แต่ผมยิงปืนไม่แม่น คุณก็รู้ว่าเวลา
ออกไปนอกแคมป์กับนักท่องเที่ยวเราต้องพกปืนไรเฟิลติดตัวไปด้วย ผม
ไม่กล้าลุยพงหญ้าสูง ๆ ตามไอ้สิงโตนั้นไปหรอก ผมไม่ใช่นักล่าสัตว์นี่ครับ คุณ
เพนเตอร์แกสต์ แต่พอได้ยินเสียงพวกนั้นผมก็ลั่นกระสุนออกไปหลายนัดอยู่
เหมือนกันเพื่อจะไล่ไอ้สิงโตนั้นให้ถอยลึกเข้าไปในป่า น่าจะทำให้มันบาดเจ็บบ้าง
ละมัง”

“ถ้าเป็นแบบนี้จริงก็ถือว่าโชคร้าย” เพนเตอร์แกสต์พูดเรียบ ๆ “มีนำ
มันถึงลากเอาศพไปด้วย คุณไม่ได้แตะต้องรอยเท้าในบริเวณที่เกิดเหตุจุด
ไหนใช่ไหม”

“ครับ รอยเท้าพวกนั้นยังอยู่ในสภาพเดิม ที่เกิดเหตุอาจจะถูกรบกวนบ้างในช่วงแรก ๆ ที่ทุกคนต่างก็แตกตื่นโกลาหล แต่หลังจากนั้นผมก็ปิดกั้นบริเวณนั้นไว้แล้ว”

“ดีมาก จนปานนี้ยังไม่มีใครตามเจ้าสิงโตตัวนั้นเข้าไปในป่าเลยเหรอ”

“ไม่มีครับ ทุกคนประสาทกินกันหมด ไม่เคยเกิดเรื่องสิงโตฆ่าคนตายมาหลายสิบปีแล้ว เราเคลื่อนย้ายทุกคนออกไปจากแคมป์เรียบร้อย เหลือแค่พนักงานที่จำเป็นเท่านั้น”

เพนเดอร์แกสต์ฟังกวีระและชำเลื่องมองภรรยา เธอทำความสะอาดปืนครีคอฟฟ์ .500/.416 ปีกไฟฟ้ของตัวเองเรียบร้อยแล้วเช่นกันและกำลังตั้งใจฟังบทสนทนาที่อยู่

“หลังเหตุลู่โจมคุณได้ยินเสียงสิงโตตัวนั้นอีกบ้างไหม”

“ไม่ได้ยินเลยครับ เสียงจี้ตั้งแต่เมื่อคืนถึงวันนี้ทั้งวัน สงสัยมันคงไปแล้วล่ะ”

“ไม่น่าจะ จนกว่าจะจัดการเหยื่อเสร็จนั่นแหละ” เพนเดอร์แกสต์ตอบ “สิงโตจะไม่ลากเหยื่อที่โดนฆ่าไปไกลเกินหนึ่งกิโลเมตรครึ่ง เชื่อว่ามันยังอยู่แถวนี้แหละ มีใครอื่นอีกไหมที่เห็นมัน”

“มีแค่ภรรยาเขาคนเดียวครับ”

“และเธอก็บอกว่าขนแผงคอของมันเป็นสีแดงจ้ะเหรอ”

“ครับ ทีแรกระหว่างที่ตกใจจนสติสตั้งไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เธอบอกว่าเนื้อตัวของเจ้าสิงโตนั้นชุ่มโชกด้วยเลือด แต่พออารมณ์เธอสงบลงหน่อย เราถึงพอจะช้กเอาความจากเธอได้ชัดขึ้น เลยรู้ว่าขนแผงคอของมันเป็นสีแดงจ้ะ”

“รู้ได้ยังไงว่ามันไม่ใช่เลือด”

เฮเลนพูดขึ้นว่า “สิงโตนะพิถีพิถันกับขนแผงคอของมันมาก จึงหมั่นทำความสะอาดเป็นประจำ ฉันทไม่เคยเห็นสิงโตตัวไหนมีเลือดเปรอะเปื้อนบนขนแผงคอ จะมีก็เฉพาะบนหน้าเท่านั้น”

“เราจะเอาอย่างไรกันดีครับ คุณเพนเดอร์แกสต์” วิสลิย์ถาม

เพนเดอร์แกสต์จับเหล็กอีกใหญ่ “คงต้องรอจนถึงรุ่งสางเสียก่อน ผมอยากได้นายพรานมือดีที่รู้สึกคนกับคนแบกปืนคนเดียวก็พอ แหม่นอนว่าภรรยาของผมจะทำหน้าที่เป็นมือปืนลำดับสอง”

ทุกคนเสียบ วิสลิ้กับผู้อำนวยการเขตหันไปมองเฮเลน เธอมองตอบพร้อมรอยยิ้ม

“เกรงว่ามันจะเป็นเรื่องที่ เอ่อ อยู่นอกกฎเกณฑ์” วิวกิงเอ่ยหลังจากทำเสียงกระแอม

“เพราะฉันเป็นผู้หญิงนั่นหรือคะ” เฮเลนถามอย่างมีอารมณ์ขัน “ไม่ต้องห่วงค่ะ ฉันไม่ถึง”

“เปล่าครับ ไม่ใช่อย่างนั้น” อีกฝ่ายลูกนตอตอบ “เรื่องของเรื่องคือเราอยู่ในอุทยานแห่งชาติ คนที่จะใช้ปืนได้ต้องมีใบอนุญาตล่าสัตว์ที่รัฐบาลออกให้เท่านั้น”

“ระหว่างเราสองคน” เพนเดอร์แกสต์เอ่ย “ภรรยาผมยิงปืนแม่นกว่าผมเยอะ ยิ่งไปกว่านั้น มันเป็นเรื่องสำคัญมากที่เราจะต้องใช้มือปืนมากประสพการณ์สองคนสำหรับการล่าสัตว์ในป่า” เขาหยุดพูดชั่วคราว “แน่นอนว่านอกจากคุณ จะยินดีทำหน้าที่เป็นมือปืนลำดับสองเสียเอง”

ผู้อำนวยการเขตเสียบกริบ

“ฉันจะไม่ยอมให้สามีของฉันเข้าไปในป่านั้นคนเดียวเด็ดขาด” เฮเลนชี้แจง “มันอันตรายเกินไป สุดท้ายที่รักผู้นำส่งสารของฉันอาจจะถูกขย้ำหรือร้ายแรงยิ่งกว่านั้น”

“เฮเลน ขอขอบคุณมากที่เชื่อมั่นในตัวผม” เพนเดอร์แกสต์เอ่ย

“โอ้ อลรอยเซียส คุณก็รู้ว่าคุณยิงละมั่งตัวนั้นพลาดจากกระยะห่างหนึ่งร้อยแปดสิบเมตร ทั้งที่มันง่ายพอกับการยิงใส่ประตูโรงนาจากข้างในเลยทีเดียว”

“อ้าว ก็ตอนนั้นมันมีลมทวนกระโชกพัดแรงมาก และเจ้าสัตว์ตัวนั้นก็อวกิ่งในนาที่สุดท้ายเสียด้วย”

“ก็คุณมัวแต่เล็งอยู่นั่นแหละ ปัญหาคือคุณคิดเยอะเกินไปหรือเปล่า”

เพนเดอร์แกสต์หันไปทางวิวกิง “คือสิ่งนี้ครับ นี่คือข้อตกลง ถ้าเราสองคนไม่ได้ไปด้วยกันก็จะมีใครไปทั้งนั้น”

“เออจั้นหรือ” ผู้อำนวยการเขตหน้านิ้วคิ้วขมวด “คุณวิสลีย์ว่าไง”
วิสลีย์พยักหน้าอีก ๆ อัก ๆ

“พรุ่งนี้เช้าเราจะออกมาพบกันตอนตีห้า” เพนเดอร์แกสต์พูดต่อ “อีกอย่าง
ผมไม่ได้พูดเล่นนะที่บอกว่าเราต้องใช้นายพรานที่เก่งมาก ๆ นะ”

“เรามีนายพรานเก่งที่สุดในแซมเบียชื่อเจสัน ฟูนี่ น้อยครั้งมากที่เขาจะ
นำทางนักล่าสัตว์ แต่มักจะพาเฉพาะช่างภาพและนักท่องเที่ยวนำเข้าไปเท่านั้น”

“ตราบดีที่เขาใจเด็ดเป็นผู้ใช้ได้”

“เขาไม่กลัวอะไรอยู่แล้ว”

“คุณต้องกระจายข่าวให้คนท้องถิ่นรู้ บอกให้พวกเขาอยู่ห่าง ๆ เข้าไว้
เพราะเราคงไม่ยอมมีเรื่องอื่นมาทำให้วอกแวกเสียสมาธิ”

“ไม่จำเป็นหรอกครับ” วิสลีย์ว่า “ตอนขับรถมาที่แคมป์คุณคงสังเกตเห็น
แล้วว่าตามหมู่บ้านไม่มีใครอยู่เลย นอกจากพวกเราแล้วคุณจะไม่เจอมนุษย์
แม้แต่คนเดียวในรัศมีสามสิบกิโลเมตร”

“ชาวบ้านหลบหนีไปได้เร็วขนาดนั้นเลยหรือ” เฮเลนถาม “สิงโตเพิ่ง
อาละวาดเมื่อวานนี่เนี่ยนะ”

“มันคือสิงโตแดงนะคุณ” ผู้อำนวยการเขตแย้งราวกับว่ามันเป็นคำอธิบาย
ที่ชัดเจนพอแล้ว

เพนเดอร์แกสต์กับเฮเลนมองหน้ากัน บรรยากาศในบาร์เงียบกริบไป
ชั่วอึดใจหนึ่ง

แล้วเพนเดอร์แกสต์ก็ลุกขึ้นจับมือเฮเลนรอให้เธอยืนขึ้นพร้อมกัน

“ขอขอบคุณสำหรับเครื่องดื่ม กรุณาพาเราไปกระท่อมที่พักได้ไหมครับ”